



REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 29. novembra 2024. godine
Br. Ref.:RK2582/24

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI175/24

Podnosilac

Shaban Neziri

Ocena ustavnosti presude [AC-I-22-0640-A0001] Žalbenog veća Posebne
komore Vrhovnog suda Kosova od 12. aprila 2023 godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sutkinja
Bajram Ljatifi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sutkinja
Nexhmi Rexhepi, sudija
Enver Peci, sudija i
Jeton Bytyqi, sudija

Podnosilac zahteva

- Zahtev je podnet od Shabana Nezirija sa prebivalištem u Glogovcu (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu [AC-I-22-0640-A0001] Žalbenog veća Posebne Komore Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Žalbena veće PKVS-a) od 12. aprila 2024. godine u vezi sa presudom [C-IV-14-7625] Posebne Komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: PKVS), od 15. novembra 2022. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene presude Žalbenog veća PKVS-a, kojima su podnosiocu zahteva navodno povređena njegova osnovna prava i slobode zagarantovana članovima 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 32. [Pravo na pravno sredstvo] i 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 1. (Zaštita imovine) Protokola br. 1 Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. (Procesuiranje podnesaka) i 47. (Individualni zahtevi) Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 25. (Podnošenje zahteva i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo br. 01/2023 (u daljem tekstu: Poslovník).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 12. avgusta 2024. godine, podnosilac zahteva je predao zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 13. avgusta 2024. godine, predsednica Suda je odlukom [Br. GJR.KI 175/24] imenovala sudiju Jetona Bytyqiija za sudiju izvestioca i odlukom [Br. KSH.KI 175/24] Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Bajram Ljatifi, (predsedavajući), Remzije Istrefi-Peci i Nexhmi Rexhepi (članovi).
7. Dana 15. avgusta 2024. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registrovanju zahteva i kopiju zahteva je poslao Žalbenom veću PKVS-a.
8. Dana 05. novembra 2024. godine, Veće za i razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

9. Iz spisa predmeta proizilazi da je podnosilac zahteva do 31. decembra 1990. godine bio zaposlen u Društvenom preduzeću Osnovna banka Kosova - Bankos (u daljem tekstu: Bankos), kada mu je radni odnos prekinut.
10. Dana 24. aprila 2013. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu PKVS-u protiv tužene Kosovske agencije za privatizaciju (u daljem tekstu: KAP), kojom je tražio naknadu iz prihoda koje je Bankos prikupio od zakupnine njenih objekata i koje je, prema njegovim rečima, raspodelio za bivše radnike u ime plata.
11. Dana 4. decembra 2014. godine PKVS je rešenjem [C-II-13-0125-C0001] obustavio parnični postupak zbog toga jer je Bankos bio u procesu likvidacije.

12. Dana 30. jula 2014. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev Organu za likvidaciju KAP-a, tražeći naknadu iz prihoda koje je Bankos prikupio od zakupnine i koje je, prema njegovim rečima, raspodelio za bivše radnike u ime plata, i to za period od 2002. do 2012. godine, u iznosu od 21.000,00 (dvadeset i jedna hiljada) evra.
13. Dana 13. februara 2015. godine, Organ za likvidaciju je odlukom [PRN125-0959] odbio kao nevažeći zahtev podnosioca zahteva sa obrazloženjem da su prikupljena sredstva od Bankosa raspodeljena grupi radnika koji su bili na platnom spisku isplaćenih od strane KAP-a, kao radnici Bankosa. Dok, što se tiče podnosioca zahteva, njemu je prekinut radni odnos 1990. godine i nije bio u radnom odnosu u Bankosu, tokom perioda za koji je zahtevao naknadu, odnosno od 2002. godine do 2012. godine.
14. Podnosilac zahteva je PKVS-u podneo podnesak pod nazivom „Odgovor“, koji je PKVS tretirao kao tužbu, ističući iste navode koje je istakao pred Organom za likvidaciju KAP-a.
15. Dana 16. marta 2022. godine, KAP je dostavio odgovor na tužbu kojim je, između ostalog, naveo da je pobijana odluka Organa za likvidaciju bila pravična i zakonita.
16. Dana 15. novembra 2022. godine, PKVS je presudom [C-IV-14-7625] odbio kao neosnovan tužbeni zahtev podnosioca zahteva i potvrdio odluku [PRN125-0959] Organa za likvidaciju PAK-a, obrazlažući, između ostalog, da (i) podnosilac zahteva nije dokazao da je bio u radnom odnosu kod Bankosa tokom perioda za koji traži naknadu; (ii) isti nema pravo da traži plate za period kada nije bio u radnom odnosu i nije učestvovao u stvaranju zajedničkog fonda preduzeća, čiji je deo fonda zatim bio posvećen za raspodelu ličnih dohodaka; stoga (iii) on bi uživao pravo na lični dohodak samo kada bi vratio status radnika preduzeća koji je bio prekinut 1990 godine i kada bi se angažovao u procesu rada.
17. Dana 23. novembra 2022. godine, podnosilac zahteva je na presudu [C-IV-14-7625] PKVS-a podneo žalbu Žalbenom veću PKVS-a, navodeći, između ostalog, da je (i) predmet tužbenog zahteva bila isplata zakupnine za zakupljenu zgradu; i da (ii) u ovom slučaju, nije reč o radnom odnosu jer je podnosilac zahteva tražio ostvarivanje prihoda od zakupnine, prikupljene od Bankosa, za period od 2002. do 2012. godine, kao bivši radnik Bankosa.
18. Dana 12. aprila 2024. godine, Žalbeno veće PKVS-a je presudom [AC-I-22-0640-A0001] odbilo žalbu podnosioca zahteva kao neosnovanu i potvrdilo presudu [C-IV-14-7625] PKVS-a, potvrdivši presudu [C-IV-14-7625] PKVS-a.

Navodi podnosioca zahteva

19. Podnosilac zahteva tvrdi povredu članova 24. [Jednakost pred zakonom], 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 32. [Pravo na pravno sredstvo] i 46. [Zaštita imovine] Ustava, u vezi sa članom 1. (Zaštita imovine) Protokola br. 1 EKLJP-a.
20. Podnosilac zahteva ističe da ni Organ za likvidaciju, niti PKVS ni Žalbeno veće PKVS-a „*nisu osporili činjenicu da je [podnosilac zahteva] bio radnik ovog Društvenog preduzeća [...]*“. Podnosilac zahteva ističe da su odgovarajući sudovi učinili ustavnu povredu kada su odbili njegovu tužbu, jer su po njemu pomešali slučaj, jer je predmet tužbenog zahteva bila isplata iz sredstava zakupnine koja su ostvarena od zakupljenog objekta a sudovi su odlučili kao da se zahtev odnosi na radni odnos iako se ne odnosi na radni odnos već na plaćanje iz sredstava ostvarenih od zakupnine.

21. S tim u vezi, podnosilac zahteva navodi pogrešnu primenu materijalnog prava od strane redovnih sudova, odnosno pogrešnu primenu Zakona br. 04/L-035 o reorganizaciji pojedinih preduzeća i njihove aktive, navodeći da se na osnovu podstava 1.3 člana 34. (Prioriteti potraživanja i interesa) ovog zakona uređuje pitanje neisplaćenih plata od društvenih preduzeća i njihova prednost.
22. Podnosilac zahteva ističe da je 2014. godine Bankos otišao u likvidaciju, pa je, prema njegovim rečima, pravo na naknadu za prevremeni prestanak radnog odnosa u takvim slučajevima zagantovano zakonom, odnosno poziva se na Zakon br. 03/L-212 o radu, odnosno na članove ovog zakona koji regulišu pitanje kolektivnog otpuštanja sa posla, tačnije uključujući član 70. (Prestanak ugovora o radu od strane poslodavca) i član 76. (Kolektivna udaljenost sa rada) ovog zakona.
23. Takođe se poziva i na član 40. (Prioriteti potraživanja i interesa) Aneksa Zakona br. 04/L-034 Kosovske agencije za privatizaciju, koji, između ostalog ističe: „*potraživanja za zakonom propisanu otpremninu prijavljena od strane radnika koji su postali višak zbog Odluke o likvidaciji preduzeća, ili u vezi sa tim, radnje preduzete od strane Agencije na osnovu člana 6.1 ili 6.2 Zakona o KAP-u. Ovo pravo ne proizilazi iz ugovora o radu radnika kod poslodavca, već je zagantovano zakonom i zasniva se na godinama radnog staža.*“
24. Dalje, podnosilac zahteva navodi da je PKVS usvojio nekoliko zahteva za neisplaćene plate od 2015. godine, pozivajući se na to da je „*odlučio u slučaju Sabi Bunjaku o zahtevu za neisplaćene plate, predmet br. AC-I-14-0323-A0001, od 12. marta 2015. godine, i na petoj strani presude Žalbenog veća, utvrđeno je da: Pismo o višku izdato od PAK/KAP (Redundancy Letter) je priznanje obaveza prema poveriocima, odnosno obaveze isplate neisplaćenih plata, kao i prihoda radnika od zakupnine koju ostvaruje DP „Bankos“ koji su prikupljeni od zakupnine poslovnog prostora za sporni period*“. On s tim u vezi dodaje da se „*Žalbeno veće ne slaže sa izjavom KAP-a da je informativno pismo (pismo o višku) od 24. novembra 2014. godine upućeno tužiocu imalo karakter obaveštenja samo za pravo na 20% ..., već se u ovom pismu govori i o platama i drugim poverilačkim potraživanjima koje tužilac može imati prema DP u likvidaciji*“. Dakle, Sud ima jasan i čvrst stav da se informativno pismo/ Pismo viška/ smatra prihvatanjem obaveze da se ispune sve preostale obaveze od DP-a prema poveriocu - tužiocu (u ovom slučaju prihod od zakupa objekta DP Bankos za sporni period, koji tuženi nije isplatio bivšim radnicima ovog preduzeća). Pored ove presude, Žalbeno veće PKVS-a je na isti način odlučio i u drugim predmetima, vidi odluke donete od 2016. godine. Znači za period duži od 4. godine može se smatrati da je postojao stav u procesu formiranja na ovo veoma važno pitanje AC-I-15-0093 od 19. decembra 2019. godine, AC-I-15-0159 od 26. maja 2016. godine, AC-I-17-0586 od 15. marta 2018. godine“.
25. Podnosilac zahteva takođe navodi da su sudovi uskratili pravo na jednak tretman, jer mu je uskraćeno pravo na plate koje je ostvarivao u bivšem preduzeću u kojem je radio pošto je „*[...] nesumnjivo dokazano materijalnim dokazima [...]*“.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Ustav Republike Kosovo

Član 31.

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

„1. Svakome se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih nadležnosti.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.
[...]"

Član 70

Prestanak ugovora o radu od strane poslodavca

1. Poslodavac može raskinuti ugovor o radu zaposlenom uz jedno vremensko upozorenje, kada:

1.1. takva suspenzija je opravdana iz ekonomskih tehničkih ili organizacijskih razloga ili kada;

[...]

Član 76

Kolektivna udaljenost sa rada

1. Raskid Ugovora o radu prema podstavu 1.1. stava 1. člana 70. ovog zakona, gde se obuhvata

najmanje 10% zaposlenih ali ne manje od dvadeset (20) zaposlenih ,udaljeni unutar vremenskog perioda

od šest (6) meseci, smatra se kao kolektivni udaljenost sa posla.[...]

6 . Zaposleni ne mogu da se udaljuju sa posla dok poslodavac ne isplati im jednokratnu novčanu nadoknadu .

7. Jednokratna novčana nadoknada zaposlenima sa Ugovorom na neodređeno vreme na dan prekida Ugovora o radu prema ovom stepenu:

7.1. od dve (2) do četiri (4) godine službe, jedna (1) mesečna plata;

7.2. od dve (2) do devet (9) godine službe, dve (2) mesečne plate;

7.3. od deset (10) do devetnaest (19) godine službe, tri (3) mesečne plate;

7.4. od dvadeset (20) do dvadeset i devet (29) godine službe, šest (6) mesečne plate;

7.5. od trideset (30) godine službe ili više, sedam (7) mesečne plate.

Ocena prihvatljivosti zahteva

26. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom.

27. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, kojima je utvrđeno:

Član 113.

[Jurisdikcija i Ovlašćene Strane]

„1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.“

28. Sud se dalje poziva na član 47. (Individualni zahtevi), član 48. (Tačnost podneska) i član 49. (Rokovi) Zakona, koji propisuju:

Član 47.
(Individualni zahtevi)

„1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.“

Član 48.
(Tačnost podneska)

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.“

Član 49.
(Rokovi)

„Podnesak se podnosi u roku od četiri (4.) meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku.“

29. Sud konstatuje da je podnosilac zahteva (i) ovlašćeno lice; (ii) osporava akt organa javne vlasti, odnosno presudu [AC-I-22-0640-A0001] Žalbenog veća PKVS-a, od 12. aprila 2024. godine u vezi presude [C-IV-14-7625] PKVS-a, od 15. novembra 2022. godine; (iii) utvrdio je prava i slobode za koje navodi da su mu povređena; (iv) iscrpeo je sva pravna sredstva propisana zakonom i (v) podneo je zahtev u zakonom određenom roku.
30. Pored ovih kriterijuma, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio kriterijume prihvatljivosti utvrđene u pravilu 34. (Kriterijum o prihvatljivosti) Poslovnika o radu. Konkretno, tačka (d) stava 1. i stav 2. pravila 34. Poslovnika o radu utvrđuju da:

„(1) Sud može smatrati zahtev prihvatljivim:

[...]

(d) ako zahtev tačno razjašnjava i, adekvatno iznosi činjenice i navode da su prava ili odredbe ustava povređene.

[...]

(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim ako je zahtev očigledno neosnovan, kada podnosilac/ teljka zahteva nije dovoljno dokazao/la i potkrepio/la svoju tvrdnju“.

31. Sud prvo ističe da gore navedeno pravilo, zasnovano kako na sudskoj praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP), tako i na sudskoj praksi Suda, omogućava poslednje navedenom da proglasi zahteve neprihvatljivim iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Specifičnije, na osnovu ovog pravila, Sud može da proglasi zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene merituma, odnosno ukoliko isti ocenjuje da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan po ustavnim osnovama, kako je to utvrđeno stavom (2) pravila 34. Pravilnika. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao „očigledno neosnovan“ u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. Poslednje navedeni se na osnovu sudske prakse ESLJP i Suda, mogu svrstati u četiri posebne grupe: (i) navodi koji spadaju u navode „četrtoog stepena“; (ii) navodi koji spadaju u navode sa „očiglednim ili evidentnim odsustvom povrede“; (iii) „nepotkrepljeni ili neobrazloženi“

navodi; i na kraju, (iv) „konfuzni i nejasni“ navodi (vidi slučajeve ESLJP-a [Kemmachev protiv Francuske](#), br. 17621/91, presuda od 24. novembra 1994. godine, stav 44 [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), br. 4241/03, odluka od 31. maja 2005. godine, stav 55; Mentzen protiv Latvije, br. 71074/01, [Baillard protiv Francuske](#), br. 6032/04, odluka od 25. septembra 2008. godine, i slučajeve Suda [KI04/21](#), podnositeljka *Nexhmije Makolli*, rešenje o neprihvatljivosti, od 13. aprila 2021, stav 26; [KI107/21](#), podnosilac *Ramiz Hoti*, rešenje o neprihvatljivosti, od 21. oktobra 2021. godine, stav 53; i [KI05/23](#) podnosilac *Branislav Gajin*, rešenje o neprihvatljivosti, od 17. januara 2024. godine, stav 51).

32. U kontekstu ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno u proceni da li je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će prvo podsetiti na suštinu predmeta koju ovaj zahtev sadrži i relevantne navode podnosioca zahteva, u kojoj će oceni Sud primeniti standarde svoje sudske prakse i one od ESLJP-a, u skladu sa kojima je, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovana Ustavom.
33. Iz okolnosti konkretnog slučaja proizilazi da se podnosilac zahteva obratio zahtevom Organu za likvidaciju KAP-a, tražeći naknadu od 21.000,00 (dvadeset i jedna hiljada) evra za period 2002. - 2012. godine, koje su bile raspodeljene radnicima Bankosa iz prihoda prikupljenih od zakupnine poslovnih prostorija Bankosa. Organ za likvidaciju KAP-a je odbio zahtev podnosioca zahteva, sa obrazloženjem da (i) pravo na naknadu pripada samo radnicima koji su bili u radnom odnosu u Bankosu, tokom perioda za koju je tražena naknada; dok je (ii) podnosiocu zahteva prekinut radni odnos 1990. godine i shodno tome, nije bio u radnom odnosu u Bankosu, tokom perioda za koji se traži naknada. Odluku Organa za likvidaciju potvrdio je i PKVS, kao i Žalbeno veće PKVS-a.
34. Podnosilac zahteva pred sudom navodi da su mu osporenim presudom povređena prava zaštićena članovima 24, 31, 32. i 46. Ustava i članom 1. Protokola br. 1 EKLJP-a, zbog činjenice jer, između ostalog (i) on nije tražio isplatu ličnih dohodaka već isplatu prihoda od zakupnine koju je realizovao Bankos kao rezultat izdavanja pod zakup poslovne prostorije; (ii) Organ za likvidaciju KAP-a i PKVS su bili informisani da je on bio radnik Bankosa; i (iii) u roku je podneo zahtev, kojim je tražio naknadu prihoda ostvarenih od zakupnine objekta Bankosa.

U vezi sa navodom o povredi prava na pravično suđenje

35. Sud primećuje da se suština zahteva podnosioca zahteva odnosi na pogrešnu primenu zakona i podzakonskih akata koji su primenljivi u njegovom slučaju, od strane redovnih sudova, odnosno Zakona o radu u vezi sa kolektivnim prestankom radnog odnosa, Zakona o KAP-u i Zakona o reorganizaciji pojedinih preduzeća i njihove aktive, navodeći da kao bivši radnik Bankosa ima pravo na naknadu iz prihoda Bankosa od zakupnine.
36. Sud je, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i uzimajući u obzir njene karakteristike, utvrdene u EKLJP-u, kao i načelo supsidijarnosti i doktrinu četvrtog stepena, stalno naglašavao razliku između „ustavnosti“ i „zakonitosti“ i naglašavao je da nije njegova dužnost da se bavi greškama u činjenicama ili pogrešnom tumačenju i pogrešnoj primeni zakona, za koje se tvrdi da su ih počinili redovni sudovi, osim i u meri u kojoj takve greške mogu narušiti prava i slobode zaštićene Ustavom i/ili EKLJP-om (vidi, u ovom kontekstu, slučajeve Suda [KI179/18](#), podnositeljka zahteva *Belgjyzar Latifi*, rešenje o neprihvatljivosti od 23. jula 2020. godine, stav 68.; [KI49/19](#) podnosilac zahteva *Akcionarsko društvo Limak Kosovo International Airport A.D.*, „*Adem Jashari*“, rešenje od 31. oktobra 2019. godine, stav 47.; [KI56/17](#), podnositeljka zahteva *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 35.; i [KI154/17](#) i [KI05/18](#), podnosioci zahteva *Basri Deva*, *Afërdita Deva* i *Društvo sa ograničenom*

odgovornošću „Barbas“, rešenje o neprihvatljivosti od 12. avgusta, 2019. godine, stav 60, i [KI76/21](#), podnosilac zahteva *Qemajl Babuni*, rešenje o neprihvatljivosti od 10. novembra 2021. godine, stav 34; [KI188/21](#), sa podnosiocima zahteva *Zenel i Isuf Plashniku*, rešenje o neprihvatljivosti od 19. jula 2022. godine, stavovi 98-99; [KI31/22](#), sa podnosiocem zahteva *Fidan Hoti*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. januara 2023. godine, stavovi 43-44, [KI89/22](#), podnosilac zahteva *Xhelal Plakolli*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. marta 2023. godine, stav 42).

37. Sud je takođe više puta naglašavao da nije uloga ovog Suda da preispituje nalaze redovnih sudova u vezi sa činjeničnim stanjem i primenom materijalnog prava i da ne može da ocenjuje sam zakon koji je naveo da redovni sud donese jednu umesto druge odluke. Da je drugačije, Sud bi delovao kao „čtvrtostepeni“ sud, što bi rezultiralo prekoračenjem granica utvrđenih u njegovoj nadležnosti. (vidi, u ovom kontekstu slučaj ESLJP-a, [García Ruiz protiv Španije](#), br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28 i reference korišćene tu; i vidi takođe slučajeve Suda, KI49/19, citiran iznad, stav 48; i KI154/17 i KI05/18, citiran iznad, stav 61, i nedavni slučaj KI76/21, podnosilac zahteva *Qemajl Babuni*, citiran iznad, stav 35; [KI31/22](#), podnosilac zahteva *Fidan Hoti*, citiran iznad, stav 42, KI89/22 podnosilac zahteva *Xhelal Plakolli*, citiran iznad, stav 43).
38. Sud može izuzetno ceniti pravna tumačenja redovnih sudova samo ako su ta tumačenja dovela do proizvoljnih ili očigledno nerazumnih zaključaka (vidi slučaj Suda [KI75/17](#), podnosilac zahteva X, presuda od 30. januara 2018. godine, stav 59; i [KI89/22](#), podnosilac zahteva *Xhelal Plakolli*, citiran iznad, stav 44).
39. Vraćajući se na okolnosti konkretnog slučaja, Sud podseća na obrazloženje presude [C-IV-14-7625] PKVS-a, od 15. novembra 2022. godine, koji je odbio tužbeni zahtev podnosioca zahteva kao neosnovan, sa obrazloženjem da podnosilac zahteva „nema pravo da traži plate za period kada nije bio u radnom odnosu i nije učestvovao u stvaranju zajedničkog fonda preduzeća, čiji je deo fonda zatim bio posvećen za raspodelu ličnih dohodaka - plata radnika. Tužiocu je prestao radni odnos 1990. godine i on bi uživao pravo na lični dohodak u preduzeću, u kasnijim periodima, samo kada bi povratio status radnika preduzeća i kada bi se angažovao u procesu rada. To je iz razloga jer je plata rezultat rada radnika zaposlenog u preduzeću“. Obrazloženje PKVS-a je bilo potvrđeno i od strane Žalbenog veća PKVS-a.
40. Stoga, na osnovu gore navedenih zakonskih odredbi, Sud smatra da su redovni sudovi dali odgovore podnosiocu zahteva na njegove navode za naknadu plata od zakupa poslovnog objekta Bankosa, pojašnjavajući da je (i) pravo na naknadu pripadalo samo onima koji su bili zaposleni u Bankosu za period za koji je tražena naknada; što (ii) u slučaju podnosioca zahteva to nije bio slučaj, pošto on nije dostavio dokaze koji dokazuju da je tokom ovog perioda bio zaposlen u Bankosu u periodu kada je tražena naknada. Dakle, nije imao pravo na odštetu od sredstava koja su realizovana od objekta Bnakkos zakupljenog tokom perioda 2002-2012. godine.
41. Štaviše, iz obrazloženja zaključaka redovnih sudova, jasno se primećuje da se u svetlu okolnosti konkretnog slučaja ne radi ni o „očigledno pogrešnoj primeni zakona“ ni o „proizvoljnim zaključcima“ ili „očigledno nerazumnim“ od strane prvog stepena PKVS-a i Žalbenog veća PKVS-a.
42. Shodno tome, Sud zaključuje da su navodi podnosioca zahteva o nedostatku pravičnog i nepristrasnog suđenja navodi koji spadaju u kategoriju „čvrtog stepena“ i kao takvi, ovi navodi podnosioca zahteva su očigledno neosnovani na ustavnim osnovama, kako je utvrđeno u stavu 2 pravila 34. Poslovnika o radu.

U vezi sa drugim navodima

43. Kao što je gore navedeno, podnosilac zahteva navodi da osporena presuda Žalbenog veća PKVS-a krši njegova prava zagaranтовana članovima 24, 32. i 46. Ustava i članom 1. Protokola 1. EKLJP-a. Međutim, podnosilac zahteva samo pominje relevantne članove, ali ne razrađuje dodatno kako je i zašto došlo do povrede ovih relevantnih članova Ustava. Sud podseća da je dosledno naglašavao da samo pozivanje i pominjanje članova Ustava i EKLJP-a nije dovoljno da se izgradi argumentovana tvrdnja o ustavnim povredama. Kada se navode takve povrede Ustava, podnosioci zahteva moraju da obezbede obrazložene navode i ubedljive argumente (vidi, u ovom kontekstu, slučajeve Suda [KI187/18](#) i [KI 11/19](#), podnosilac zahteva: *Muhamet Idrizi*, rešenje o neprihvatljivosti od 29. jula 2019. godine, stav 73; [KI125/19](#) podnosilac zahteva: *Ismajl Bajgora*, rešenje o neprihvatljivosti, od 11. marta 2020. godine, stav 63; i skorašnji slučaj [KI175/20](#), podnosilac zahteva: *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 26. marta 2021. godine, stavovi 79- 82).
44. Što se tiče navoda podnosioca zahteva o povredi člana 24. Ustava, sud se poziva na sudsku praksu ESLJP-a, koja kaže da „*diskriminacija znači nejednak tretman, bez objektivnog i razumnog opravdanja, prema osobama u sličnim okolnostima*“ (vidi slučajeve ESLJP-a, [Willis protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 36042/97, presuda od 11. juna 2002. godine, stav 48; [Bekos i Koutropoulos protiv Grčke](#), br. 15250/02, presuda od 13. marta 2006. godine, stav 63, vidi takođe slučaj Suda [KI166/20](#), podnosilac zahteva *Ministarstvo za rad i socijalnu zaštitu*, rešenje od 5. januara 2021. godine, stav 44).
45. Nadalje, Sud podseća da kako bi navodi podnosioca zahteva u vezi sa povredom prava na nediskriminaciju bili uspešni, oni, između ostalog, moraju dokazati da se njihov položaj može smatrati sličnim drugoj osobi koja je imala bolji tretman (vidi slučaj ESLJP-a [Fredin protiv Švedske](#), br. 12033/86, presuda od 18. februara 1991. godine, stav 60, vidi takođe slučaj Suda [KI166/20](#), citiran iznad, stav 45).
46. U konkretnom slučaju, Sud smatra da podnosilac zahteva, pored pominjanja nekoliko drugih slučajeva PKVS-a, nije izneo nijedan dokaz koji bi mogao da dokaže da je tokom procesa zaista postojala diskriminacija, odnosno da je on drukčije tretiran od bilo koje druge strane u istoj ili sličnoj situaciji koji su mogli imati koristi od podele pravde pod istim uslovima.
47. Stoga, Sud nalazi da u vezi sa ovim navodima podnosioca zahteva za povredu prava zagaranтовanih gore pomenutim članova Ustava, Sud zaključuje da se ovaj deo zahteva mora proglasiti neprihvatljivim kao očigledno neosnovanim budući da se ovi navodi kvalifikuju kao navodi koji spadaju u kategoriju (iii) „*nepotkrepljenih ili neobrazloženih*“ navoda, jer je podnosilac zahteva jednostavno citirao članove Ustava, ne objašnjavajući kako su isti povređeni. Shodno tome, isti su očigledno neosnovani po ustavnim osnovama, kako je utvrđeno u pravilu 34. Poslovnika o radu.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa stavom 7 člana 113. Ustava, članovima 20, 47. i 48. Zakona, i u skladu sa pravilima 34 (1) (d) i (2), kao i 48. (1) (b) Poslovnika o radu, dana 05. novembra 2024. godine, jednoglasno:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu Republike Kosovo, u skladu sa stavom 4. člana 20. Zakona; i
- IV. DA UTVRDI da ovo rešenje stupa na snagu na dan objavljivanja u Službenom listu Republike Kosovo, u skladu sa stavom 5. člana 20. Zakona.

Sudija izvestilac


Jeton Bytyqi



Predsednica Ustavnog suda


Gresa Caka-Nimani